

Српска Православна Црква својој духовној деци о БОЖИЋУ 2019. године

ИРИНЕЈ

по милости Божјој

Православни Архиепископ пећки, Митрополит београдско-карловачки и Патријарх српски, са свим Архијерејима Српске Православне Цркве – свештенству, монаштву и свим синовима и кћерима наше свете Цркве: благодат, милост и мир од Бога Оца, и Господа нашега Исуса Христа, и Духа Светога, уз радосни божићни поздрав:

МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

И ове године Господње, славећи преславно Оваплоћење Сина Божјега, Господа нашега Исуса Христа, јединог Новог под Сунцем, сви хитамо ка храму Божјем, да се саберемо око Богомладенца, Пречисте Богоматере и Увекдјеве Марије и праведнога Јосифа.

То чинимо да би се наше душе загрејале речима светога Јеванђеља о истинитом догађају Очовечења и рођења Спаситеља нашега, Богочовека Исуса Христа, када су Њему, Богомладенцу клицала Небеса и Земља: *Слава на висини Богу и на Земљи мир, међу људима благовољење!*

О том јединственом и преславном Догађају у историји и у свима световима, наш свети црквени песник славослови: „Прашни Адам најпре причесник благодатног

надахнућа беше, па лукавством змијиним поданик пропасти поста, но знамо да се ради њега Реч саобрази људима. Дјево, Ти пређе границе смртних бића родивши превечну Реч Која изволе да прође кроз Тебе, запечаћени Кивот, о несагориви Кивоте и Купино. Ти, Бог мира, посла нам Ангела Великога Савета Твојега да нас мироше, и к светлости богопознања нас упућује. Где се много разбуја грех, Ти пружи неописиву благодат, па сви постасмо наследници Вишње светлости.” Својој духовној деци, нашем и данас многострадалном српском народу у Отаџбини и расејању, ми, његови духовни пастири, желимо да се благочестиве мисли и осећања и овога Божића обилно и трајно уселе у нас и да се сав наш живот збива у Богу са свима светима. Тако, дакле, да ходимо и пред лицем Светога Саве и свих српских светитеља и просветитеља наше свете аутокефалне Српске Цркве. Главно је бринути о томе како ћемо живети, еда бисмо и све наше свете претке ми имали на својој страни на Христовом праведном Суду. Еда би нас они признали за своје следбенике. Ето нам свете дужности нашег постојања! Драга наша духовна чеда, учинимо све што до нас стоји да вишак наших сваковрсних добара буде на попуњавање мањка код оних наших ближњих који се нуждавају у помоћи свих врста, а највише у нашем братољубљу. Божанствени Максим Исповедник нас тако и поучава: „Настојмо да трезвеноумним промишљањем уједначимо неравномерност природе, и оним чиме обилујемо, допунимо недостатке једни других“. То је угодно Оваплоћеном Сину Божјем, Који се поистоветио са најмањима и најсиромашнијима. Зато, ко њима чини, Њему чини. Зар Богомладенац није дошао пре свега да нахрани сва уста и да утеши сва наша срца?

Ако се већ Христос ради нас оваплотио и постао Богомладенац, умро и васкрсао, зар сва наша делатност у свету, као одговор и уздарје Њему, не би требало да нас краси и чини угоднима Богу? Свима нам је за то потребно смирење и свест да смо ми сарадници Божји и украситељи Цркве.

Ако сав свет лежи у злу страсти и грехова, а стварно лежи, онда ниједан човек да не узима учешћа у њему, то јест у делима таме! На небески поредак ствари заветовали смо се ми хришћани, а не на поредак без Божјих небеса и упркос небесима. У складу са једном проницљивом речи, у вези са темом слободе,

рецимо да смо ми слободни онолико колико смо слободни од греха и тек као такви слободни смо за богоопштење. Са тога стајалишта полазећи, и покајањем и смирењем се утврђујући, ми ћемо моћи да узрастамо и у Божјим врлинама. Моћи ћемо да Духом Светим попримимо црте Христовога Лика кроз творење богоугодних дела. Тако ћемо плодове врлина убирати са Господа Исуса Христа као са Дрвета Живота нашега, – постављенога усред Цркве као Раја Сладости, – па се Њиме хранити и у времену и у вечности.

Главна порука и овогодишњега Божића треба да гласи да православну веру треба чувати и сачувати по сваку цену. А наше православно црквено Откривење и Свето Предање нас уче да је богоугодно исповедати веру у Оваплоћенога Сина и Логоса Божјега, Христа Богочовека, и заједно са тим веру у Пресвету Тројицу! То даје видело нашем ходу по тами овога света, огрезлог у греху. Од те црквене вере зависи наше поимање и усвајање светлог Лика Господњег, савршене мере свих ствари – Исуса Христа, Спаса нашега. У Којем узрастамо и Чијем се славном Другом доласку надамо. Од целовитости црквене вере православне коначно зависи и опстанак целокупне творевине. Тако онда из те православне вере происходи и могућност нашег најпотпунијег богоопштења и богопричастија у средишту нашег постојања: у Светој Литургији. Кроз њу наша Православна Црква живи и најпотпуније сведочи о нашој заједници са Богомладенцем Христом. Наша света дужност јесте да носимо крст историјских догађаја и искушења у свим помесним Црквама као заједничким. Али је света дужност и обавеза и свих помесних православних Цркава да једна другу поштује и уважава. Дакле, посленике у Винограду Господњем, ма колико они били заслужни, треба подсећати да се ништа не чини без слоге и јединства са свима осталима; ништа на силу, да се не би цепала Христова нерукотворена риза, односно да се не би скрнавио у нама Лик Богомладенца Христа. Свуда, дакле, да важи правило лечења себе и других на благ, истинит и светоотачки начин.

У нашем овогодишњем божићном обраћању, упућеном нашој верној светосавској деци, подсећамо да не смемо заборавити нашу Стару Србију (Косово и Метохију). Према тој светињи треба да се опходимо као према српској заветној мисли, речи и наслеђу – неодвојивим од нашег народног бића. Јер, управо су о томе својом

крвљу сведочили хорови српских мученика и новомученика свих векова. Данас на Божић најсвечаније поменимо косовске, јасеновачке, градинске, и мученике са свих осталих стратишта. Ми им се за помоћ молимо да и сами лично исповедимо своју црквену православну веру у Богомладенца Христа, до самога краја, не бојећи се да о њима сведочимо пред свима.

Животни проблеми човека наше данашњице, а, изгледа, и будућности, често нас обесхрабрују, па и изненађују. И наш српски човек данас као да је одлучио да чињењем чедоморства допринесе да се на Страшном Божјем Суду, човечанство појави подељено, тако да један део, по бројности убијене деце, преовлада над бројем другог дела деце која су се родила и добила прилику да живе. Како са том чињеницом изићи пред Богомладенца Христа, пред Његову Богоматер, Приснодјеву Марију, и пред све свете, најболније је од свих наших питања сада и овде!

Очигледно да постоји и спремност устројитеља новог света да нам из наших руку истргну наш освештани живот у сваком погледу, па и у погледу самих полова и хришћанскога брака, и да нас уведу тамо камо људска мисао и реч, дело и људска нога досад нису крчили. Ипак, и о томе постоји реч охрабрења Богомладенца Христа: „Каква је корист човеку ако сав свет задобије, а души својој науди?” Једна душа која се каје и спасава претежнија је од целог света.

Доводећи у органску везу празновање Божића и Богојављења, као што то са правом чине наши иконографи и фрескописци, рецимо и ми у закључној речи наше божићне Посланице ово:

Спаситељ наш Господ Исус Христос је закорачио у овај свет онако како је у древности закорачио у Јордан. Тада, док је Јован полагао своју руку на Њега, сав грех је побегао од Њега, попут воде реке Јордана. То исто се дешавало док су апостоли, епископи и свештеници кроз векове полагали своје дланове на главе свих нас људи које су они крштавали и на пут обожења изводили. Благодатни огањ – од кога трепере херувими – и ми смо примили у светој Тајни крштења, у тој бањи поновнога рођења у Христу водом и Духом. Тако смо ми постали лученосци вере у Сина Божјег и Богомладенца Христа, добивши по дару и могућност да са Њим и вечно царујемо.

Зато је веома важно како ћемо ми живети и целокупно наше потомство и на чему ће оно градити дом свога свеукупног хришћанског постојања. Да ли на води, песку, слами, или на Христу, Крајеугаоном Камену Цркве и Дома Бога и Оца нашега Који је на небесима? Јер, сва наша дела ће на крају бити испитана огњем благодати Божје!

Само благодатним огњем проверена дела, укључујући и све људе лично, показаће и дела и нас оправданима или осуђенима. Показаће све нас људе као праву или одметнуту децу Бога и Оца, браћу Јединородног Сина и Богомладенца, и сасуде Господа Духа Светога! Да ли ће и нас показати као верне поклонице Тројице Једносушне и Равномоћне, Сапоштоване и Сапрослављане?

Ми, сабрани око Богомладенца у Пећини Витлејемској, такође желимо да се нађемо у Очевом наручју!

Нека би зато и све наше домове загревала, и у Духу Светом веселила, небоземна химна Богомладенца: *Слава на висини Богу и на Земљи мир, међу људима добра воља!*

Мир Божји, Христос се роди!

Дано у Патријаршији српској у Београду, о Божићу 2019. године.

Ваши молитвеници пред Богомладенцем Христом:

Архиепископ пећки, Митрополит београдско-карловачки и

Патријарх српски **ИРИНЕЈ**

Са свим Архијерејима Светог Сабора